SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 103. JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, JUNE 2, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 2-го ЧЕРВНЯ 1993. Ч. 103. РІК C.

Розглянули зовнішньо-економічні аспекти суверенітету України

Київ (УНІАР). — Тут 27—28-го травня відбулася міжнародна науково-практична конференція „Зовнішньо-економічні аспекти суверенітету України", організована Українським інститутом міжнародних відносин при Київському Університеті. Серед учасників конференції — член Академії Наук України, ректор Київського Університету В. Скопенко; директор Українського інституту міжнародних відносин В. Пащук, міністер фінансів України Григорій П'ятаченко, міністер зовнішніх економічних зв'язків України Іван Герц.

Учасники конференції розглянули валютно-фінансові аспекти суверенітету української держави, пріоритетні напрямки розвитку зовнішньоекономічних зв'язків України, зовнішньоекономічні канали постачання сировини, питання деполітизації зовнішньоекономічної стратегії тощо.

У Києві 27—28-го травня відбувся також Міжнародний симпозіюм з економічних, фінансових і правних реформ „Ворота Сходу" з участю бизнесменів із ЗСА, Західньої Европи і країн СНД. Організатори симпозіюму — Міжнародний центр ринкових відносин і підприємництва „Ринок" та Український Союз Промисловців і Підприємців. Мета форуму — поширення економічних знань підприємців і практична допомога підприємствам усіх форм власности в укладенні контрактів з закордонними партнерами. Програма праці симпозіюму передбачає аналізування і прогнозування розвитку економічної ситуації в Україні, вивчення механізмів приватизації та грошово-кредитної і банкової ситеми, формування фондового ринку України.

У праці форуму взяли участь виконуючий обов'язки першого віцепрем'єра України Василь Євтухов, голова фонду державного майна Володимир Прядко, голова комісії Верховної Ради України Олександер Барабаш, який є водночас президентом Спілки Орендарів і Підприємців та віцепрезидентом Всеукраїнського Об'єднання Підприємців.

Відбулася також науково-практична конференція з проблем і перспектив розвитку середнього підприємництва в Україні. Організатори — Міністерство Освіти, Українсько-фінський інститут менаджменту і бизнесу, відділ баварського Фонду Ганса Зайделя, Київська рада професійних спілок середнього бизнесу „Єднанання".

Керівники виробничих і підприємницьких організацій України оприлюднили звернення до Президента, Верховної Ради, партій, рухів та громадських організацій із закликом докласти всіх зусиль для злагоди і стабілізації в керівництві. Як сказано у зверненні, „будь-яка реорганізація виконавчої влади приведе до хаосу в управлінні економікою й соціяльно-політичними процесами в Україні".

ІМПРЕЗА „РІДНОЇ ШКОЛИ" В ЧИКАҐО

Чикаґо. — З нагоди закінчення навчання в школі українознавства товариство „Рідна Школа" в Чикаґо влаштовує святочну вечерю, роздачу свідоцтв і забаву. Імпреза відбудеться у суботу, 5-го червня, о год. 6:30 вечора в Культурному Осередку свв. Володимира і Ольги. На забаві гратиме оркестра „Бескиди". Вступ: на вечерю і забаву — 25 дол. від особи, тільки на забаву (початок о год. 9-ій вечора) - 5 дол. від особи. Квитки на забаву можна буде придбати при вході до залі. Про участь у вечорі просять повідомити до 2-го червня мґра Л. Плюховича (708) 438-7244 або д-ра В. Мінковича (708) 696-4289.

Удосконалюють механізм соціяльного забезпечення

Київ (УНІАР). Тут 27-го травня на засіданні Кабінету Міністрів ухвалено постанови про збільшення заробітків і пенсій у зв'язку з підвищенням цін. Обговорено і удосконалено механізм надання допомоги малозабезпеченим громадянам. Передбачено надавати її у вигляді цільових виплат на прожиття, житло, громадські послуги, придбання і доставку палива. Середньорічний сукупний дохід на одного члена родини від 1-го червня має бути 24,400 карбованців. Якщо дохід менший, то це дає право непрацездатним громадянам отримати грошову допомогу.

Кабінет Міністрів затвердив межу малозабезпечености на цей рік в сумі 22,100 карбованців на особу. З цього виходитимуть при визначенні права непрацездатних громадян на отримання цільової допомоги. Мінімальну заробітну платню з 6,000 карбованців на місяць збільшено на 1,8 раза. Мінімальна пенсія за віком становитиме 13,800 карбованців. З 1-го червня всі державні пенсії збільшуються в три рази.

Леонід Кучма доручив прискорити підготову проєктів про вільні економічні зони в Одеській та Закарпатській областях, з метою представити їх на розгляд Верховної Ради України.

В той самий день у Києві проходив з'їзд керівників колгоспів. Його делеґати звинуватили Президента та Уряд у розвалі економіки, ціновій вакханалії, поширенні спекуляції та нездатності контролювати ситуацію і прогнозувати розвиток подій. На з'їзді були присутні Президент України Леонід Кравчук, прем'єр-міністер Леонід Кучма та голова Верховної Ради України Іван Плющ. Останній виступив з промовою, в якій обґрунтував необхідність проведення реформ на селі, а Л. Кучма підтвердив прагнення Уряду допомогти селу. Делеґати з'їзду ухвалили резолюцію та звернення до керівників України і вирішили продовжити з'їзд через місяць.

Російські парляментаристи відвідали Україну

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 27-го травня, відбулася зустріч парляментарних делеґацій України і Росії.

Очолював російську делеґацію голова Ради депутатської фракції Владімір Новіков. Українську сторону представляли заступник голови Верховної Ради Володимир Гриньов, співголова міжпарляментарної депутатської комісії України та Росії Анатолій Матвієнко. Обговорювалася необхідність поширення міжпарляментарних зв'язків і проведення в Києві зустрічі представників праляментських фракцій Верховної Ради України і Верховної ради Росії. Зустріч має відбутися на початку червня.

Відбувся конґрес українців Севастополя

Севастопіль (УНІАР). — Тут в суботу, 29-го травня, відбувся конґрес українців міста, в якому взяли участь близько 700 осіб.

На з'їзді виступив командуючий Військово-Морськими Силами України віцеадмірал Борис Кожин, який піддав різкій критиці порушення ялтинських угод командуванням Чорноморської фльоти та Військово-морської фльоти Росії. „Ялтинські угоди фактично зірвані російською стороною", — заявив Б. Кожин.

Делеґати конґресу підтримали дії міністра оборони Костянтина Морозова щодо кораблів і залог, які підняли прапори російської фльоти. Згідно з наказом міністра оборони України ці кораблі вважатимуться чужоземними.

Конґрес українців Севастополя звернувся до Верховної Ради і Президента України з закликом вивести за межі України усі військові частини, які не входять до збройних сил України.

Лідер українців Севастополя Юрій Тимощук заявив, що українці повинні обороняти свою територію, зокрема Севастопіль, який має виключне значення.

Кілька десятків активістів російських організацій Севастополя пікетували приміщення, де відбувався конґрес українців, тримаючи прапори Російської імперії та прапори СССР.

Р. БОЖКО-КАРАГЕЗЯН В НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь перекладача, автора праць, члена Спілки Письменників України Раїси Божко-Карагезян на тему „Культурно-освітні зв'язки між Вірменією та Україною". Доповідь відбудеться у суботу, 5-го червня, о год. 5-ій вечора в приміщенні НТШ, 63 Четверта авеню в Ню Йорку.

Майбутні і сьогоднішні мистці виставляють

Сестра Марія, ЧСВВ, директорка школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, наліво від неї Х. Камінська тримає картину Х. Падковської, направо Л. Клебан із картиною роботи С. Витвицького.

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — До редакції нашого щоденника заходять вже не вперше директорка школи св. Івана Хрестителя в Нюарку Сестра Марія Розмаринович, ЧСВВ, із власничкою мистецької галерії в Нюарку Хризантою Камінською, а з ними тим разом приходить також учителька мистецтва в тій школі, Лінда Клебан, бо причиною відвідин є саме її молоденькі учні.

Як вияснюють наші гості, в неділю, 6-го червня відбудеться в залі церкви св. Івана Хрестителя мистецька виставка та продаж картин і мистецьких виробів двох дуже різних поколінь так віком, як і мистецьким виробленням.

Того дня від 8-ої ранку до 2-ої по полудні будуть виставлені картини та інші праці учнів школи св. Івана Хрестителя, у віці від п'яти до 14 років, а рівночасно можна буде оглянути і купити твори таких наших мистців, яких імена є добре відомі й високо цінені. Це картини Я. Гніздовського, Л. Гуцалюка, А. Оленської-Петришин, Б. Божемського, Х. Дебаррі, І. Васічко, кераміки С. Ґеруляк і художні нашийники мистця зі Львова Л. Ліщинського. Все це із галерії Х. Камінської, яка постійно тепер проявляє живу діяльність на мистецькому відтинку. Тож не диво, що вона думає також про майбутнє і цим майбутнім є наші діти, які тепер виставляють свої перші картини, але хто знає чи серед них не жевріє справжній мистецький талант і колись вони займуть місце сьогоднішніх „зірок" нашої культури.

Про те саме дбає школа св. Івана Хрестителя, де наука рисунку під вмілим керівництвом Л. Клебан ведеться у кожній клясі, а оце 6-го червня вже четвертий раз учні виставляють свої праці перед батьками і широкою публікою. Як інформує нас Л. Клебан, тим разом, буде виставлених понад 300 праць, а всі учні працювали незвичайно пильно та охочо, щоб показати тепер свій талант.

Два зразки їхніх праць принесла горда учителька зі собою, а що її учні роблять великий поступ та виявляють захоплення доказує факт, про який інформує нас директорка школи Сестра Марія, що зі 19 молоденьких мистців взяло участь у загальній виставці п. з. „Мистецтво нюаркських дітей", при чому двоє з них, Олеся Ракоча і Роман Стефанюк, були на цій загальній виставці окремо відзначені. Приємно слухати з яким захопленням директорка школи Сестра Марія розповідає про своїх учнів та їхні успіхи. Це вказує, що вона живе своєю працею і тими українськими дітьми, що будуть творити майбутнє чи тут, чи на українській землі.

Німецький парлямент прийняв новий іміґраційний закон

Бонн. — В середу, 26-го травня, Бундестаґ — нижча палата німецького парляменту — прийняла новий іміґраційний закон. Відтепер діятиме вже інший порядок надання політичного азилю. За прийняття цього закону проголосувало 521 депутат, проти — 132. Найближчим часом його має остаточно затвердити Бундесрат (верхня палата).

Новий закон змінить конституцію 1949 року, згідно з якою „будь-яка людина, що зазнає переслідувань у своїй країні, може знайти притулок на території Німеччини". На підставі цієї конституційної статті сьогодні Німеччина має набагато більше втікачів з Азії й Африки, ніж будь-яка інша европейська країна. Офіційна статистика свідчить, що німецький кордон переходить понад 1.000 втікачів денно. Витрати федерального уряду на утримання іміґрантів виносить 6.5 біл. дол.

Тим часом у Німеччині, у висліді її об'єднання, збільшується безробіття, падає рівень життя населення, а це в свою чергу привело до активізації неонацистських і ультраправих угрупувань.

Новий закон зобов'язує кожного втікача довести, що його переслідували на батьківщині. Перевіркою буде займатися німецьке міністерство закордонних справ.

Виступаючи перед законодавцями, міністер внутрішніх справ країни Рудольф Зайтерс заявив, що коли закон не буде прийнято, то „це катастрофічно позначиться на становищі країни". Р. Зайтерс повідомив, що новий закон не стосується 6.5 міл. втікачів, які вже мешкають в Німеччині леґально. Назад повертатимуться тільки ті втікачі, котрі не мають права на політичний азиль.

Під час голосування перед будинком парляменту зібралося до 10,000 противників „фашизації країни", як називають новий закон представники лівих сил, які вимагають припинити його обговорення.

ПРОЩА В ГЕМПТОНБУРЗІ

Гемптонбург, Н. Й. — Тут у неділю, 13-го червня, проходитиме 23-тя річна проща на католицький цвинтар св. Духа. О год. 2-ій по полудні Владика Василь, Епарх Стемфордський, відслужить Парастас. Пізніше відправлятимуться Панахиди на поодиноких могилах.

У СВІТІ

СВІТОВА ОРГАНІЗАЦІЯ охорони здоров'я опублікувала дані про захворювання на АІДС за 10 років з часу виявлення цієї хвороби. Тепер у світі вірусом АІДС заражені 14 мільйонів осіб, з них 8 мільйонів у країнах Центральної Африки.

ФРАНЦІЯ НЕ МАЄ наміру посилати своє військо у Македонію і Косово. Про це заявив, відповідаючи на запитання журналістів, офіціяльний представник французького міністерства закордонних справ Рішар Дюке. Він підкреслив, що Франція вже післала в склад континґенту ООН в колишній Югославії 5,000 військовослужбовців і вона не може дозволити собі додаткові зусилля в цій ділянці. Разом з тим, за його словами, Париж позитивно ставиться до ідеї міжнародної присутности в Косово і Македонії.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Афганістану Ґульбеддін Гекматіяр обіцяв „встановити в країні міцний мир" і заявив, що найближчим часом переїде у столицю. „Ми хочемо, щоб бойові дії припинилися назавжди і щоб перемир'я було міцним", — заявив він кореспондентові Ройтерса. Ґ. Гекматіяр, який не відвідував Кабуль більше року з мотивів безпеки, заявив, що зробить це „за кілька днів після скликання першого засідання нового кабінету міністрів".

КОЛИШНЯ ЮҐОСЛАВСЬКА республіка Македонія заявила про намір стати членом НАТО. Відповідна просьба буде надіслана у Брюссель вже в червні. Голова міністерства оборони Македонії Владо Поповський заявив, що згадана просьба надійде в головну квартиру НАТО „найпізніше за два-три тижні". Одночасно міністер виступив за скасування щодо Македонії ембарґо на доставу озброєнь, введеного ООН проти всіх держав колишньої Югославії. В. Поповський мотивував свою вимогу тим, що „на випадок збройного нападу ззовні Македонія не зможе надіятися лише на присутність в країні військовослужбовців миротворних сил ООН"

АЛЕКСАНДР РУЦЬКОЙ розповсюдив заяву у зв'язку з обмеженням, на його думку, його конституційних прав як віцепрезидента, що тим самим позбавляє його можливости приймати у своєму робочому кабінеті в Кремлі представників громадсько-політичних рухів і партій, російських і закордонних громадян, кореспондентів російської і чужинецької преси. Це, на його думку, суперечить будь-яким нормам демократичного правопорядку і йде врозріз з законом Російської Федерації про пресу, а також з конституцією.

ПОНАД 150 РОСІЙСЬКИХ вчених дістали відмову на бажання виїхати за кордон. Їм відмовили на тій підставі, що вони раніше працювали в секретних установах і були допущені до державних і військових таємниць. На думку представника американських жидів-правозахисників Леоніда Стонова, відмова викликана тим, що уряд хоче зупинити масовий виїзд російської науково-технічної інтеліґенції і висококваліфікованих спеціялістів, а для того створює їм різні перешкоди. Найзручнішою формою відмови є перевірений часом „допуск до державних таємниць". Справа про вільний виїз з Росії порушувалася під час останньої зустрічі президентів ЗСА і Росії в Канаді. На запитання Клінтона, чи є в Росії такі, яким відмовляють виїзд до ЗСА, Єльцин відповів: „Не думаю"

ЯК ПОВІДОМИЛО ПРЕСОВЕ аґентство Ройтерса, румунські вчені-нуклеарники протягом 80-их років працювали над створенням нуклеарної бомби. Роспорядження про такі дослідження дав особисто румунський диктатор Ніколає Чаушеску. В інституті нуклеарних реакторів, розташованому в місті Пітешті, 120 км від Букарешту, були знайдені радіоактивні матеріяли, необхідні для створення нуклеарної бомби.

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУЛАСЯ ДЕМОНСТРАЦІЯ ПРОТИ Б. КЛІНТОНА

Вашінгтон. — У понеділок, 31-го травня, коло стіни-меморіялу жертвам В'єтнамської війни, куди Билл Клінтон прибув на церемонія, присвячену Дню Пам'яті, Президента зустріли плякатами „Ганьба!", „Поранені і вбиті обвинувачують вас!" „Лицемір!", „Істина осудить вас!"

„Він допомагав ворогові, — сказав про Клінтона кореспондентові АП 56-річний Джан Роберт зі стейту Теннесі, який служив у десантних частинах під час В'єтнамської війни. Він зрадив свою країну". А Ричард Демарко з Клівленду, колишній морський піхотинець, який воював у В'єтнамі, додав: „Беручи участь в антивійськових демонстраціях (у Лондоні), він вчинив акт зради".

Демонстранти нагадували, що Клінтон не лише обманним шляхом уник служби в армії, але і брав участь в русі проти війни у В'єтнамі. Будучи студентом Оксфордського університету в Англії, Клінтон виступав організатором антиамериканських демонстрацій. Хоч антиклінтонівська демонстрація у Вашінгтоні була досить багатолюдною, більшість американців вважає, що президент має повне право брати участь у церемонії коло меморіялу. 74 відс. американців схвалили рішення Б. Клінтона виступити коло пам'ятника жертвам В'єтнамської війни, і лише 22 відс. висловилися проти.

Секретар Департаменту у справах ветеранів Джессі Бравн назвав „обурливими" виступи проти участи Президента в церемонії коло стіни-пам'ятника жертвам В'єтнамської війни. „Особисто я вважаю, що він має моральний обов'язок бути в цей день коло Стіни", — підкреслив Дж. Бравн.

Такої ж думки і Яан Скраґґс, який очолював комітет створення стіни-пам'ятника, на якій викарбувані прізвища всіх тих, що загинули у В'єтнамській війні. Однак День Пам'яті Президент почав не з відвідання пам'ятника. Спочатку він прийняв ветеранів Другої світової війни у Білому Домі. „Це ваш дім, — сказав Клінтон ветеранам. — Ви оборонили свободу і зробили можливим те, що цей дім стоїть і далі. Наша країна повинна пам'ятати і вшановувати тих, хто захистив демократію і переміг агресора. І ми повинні бути завжди готові обороняти свободу".

Переведено зміни в адміністрації Києва

Київ (УНІАР). — Тут 24-го травня розпорядженням представника Президента в Києві Леоніда Косаківського в адміністрації проведено зміни у персоналі.

Проф. Юрій Видубинський, що був головою департаменту науки і технологій, призначений директором Науково-Дослідного Інституту соціяльно-економічних проблем Києва. Інститут є одним з підрозділів державної адміністрації. Олександер Новелєв, який був директором цього інституту, за власним бажанням став заступником директора з питань наукової праці.

Голови департаментів, керівники управлінь, відділів та інших служб київської адміністрації вирішують питання про доцільність перегляду організаційної структури київської міської адміністрації.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА президент Билл Клінтон підписав компроміс, ціллю якого є закінчити заборону гомосексуалістам служити у військових з'єднаннях ЗСА, там же підкреслюється і те, що „Уряд не повинен виглядати так, що схвалює такий спосіб життя". Президент є приклонником підходу до цієї справи на основі „не питай, не кажи". Іншими словами, це дозволяє гомосексуалістам і лезбіянкам служити у військових з'єднаннях, але без зайвого шуму про свої особисті статеві уподобання.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН заявив у четвер, 27-го травня, що він на один рік продовжить Китаєві торговельний статус упривілейованої країни, щоби допомогти у намаганнях модернізації, але відразу підкреслив, що майбутні відновлення цього статусу будуть узалежнені від проґресу Китаю в ділянці людських прав. У цьому випадку Президент взяв під увагу рекомендації своїх урядових співробітників, які саме пропонували йому такий шлях, щоби не наразитись на критику тих, які вимагають ужити торговельні санкції в заміну за поліпшення людських прав і тих, що прагнуть використати кольосальні торвельні можливості в Китаю.

НОВИМ АМБАСАДОРОМ ЗСА до Канади президент Билл Клінтон номінував Джеймса Бленчарда, колишнього губернатора Мишиґену та одного з головних фінансових прихильників його президентської виборчої кампанії. Дж. Бленчард відслужив чотири каденції в Конґресі ЗСА, а становище губернатора Мишиґену займав від 1983 до 1990 року. Він прийде на місце Пітера Тілі, який був на становище амбасадора до Канади призначений президентом Джорджем Бушем.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД професорами і студентами Мінесотського університету, секретар Державного департаменту Воррен Кристофер заявив, що, не зважаючи на фінансові клопоти в країні, ЗСА надальше буде провідником на міжнародній арені. Все це в наслідок заяви заступника державного секретаря для політичних справ, Пітера Тарноффа, який твердив, що через свої бюджетні клопоти ЗСА мусітимуть відмовитися від провідної ролі у міжнародних справах.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ президент Билл Клінтон висунув кандидатуру Моллі Рейзер на становище керівника правил дипломатичної етикети у Державному департаменті. М. Рейзер це колишня співробітниця нюйоркського демократичного сенатора Патрика Мойнигена, яка вміжчасі проявляла активну громадську діяльність в околиці Вашінґтону.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки — money orders виставляти на: Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Ера лібералізму в Америці

Політична культура західнього світу, з Америкою у проводі, наказує приймати програ у демократичних виборах, як подію особисто прикру, але нормальну і тому не треба ворогувати з учорашнім суперником, який переміг, а співпрацювати з ним для добра народу і країни. Блискучий приклад такої культурної поведінки дав Джордж Буш, який, дізнавшися з телевізійних передач про свою програ, — негайно подзвонив до губернатора стейту Аркенсо Билла Клінтона з бажаннями з нагоди його, Клінтона, перемоги та запевненням, що він поможе у переходовому часі від 3-го листопада 1992 до 30 січня 1993. Що і сталося. Ще більшим джентлменом виявився віцепрезидент Дан Квейл, який хвалив Клінтона за його енерґію і рішучість у передвиборчій кампанії та висловив бажання, щоб стільки само праці вклав Клінтон, як президент.

На превеликий жаль, 42-ий з черги Президент З'єднаних Стейтів Америки розпочав урядування від реформ по лінії крайнього лібералізму, заперечивши своє недавнє твердження, що він „поміркований". Помилкою було робити у передвиборчій кампанії обіцянки направо і наліво всім і вся, щоб зискати собі їхні голоси, але ще більшою помилкою було розпочинати урядування від промощування дороги до всіх рядів збройних сил гомосексуалістам та скасування усіх обмежень для ведення жіночих абортів, включно з дозволом переводити їх у військових шпиталях і на державний кошт. Реакція у більшості суспільства була неприхильна, але Президента це не переконало. У минулому тижні він призначив на високе державне становище першу в історії Америки жінку, яка призналася, що вона лесбійка. Президент виправдував те призначення кваліфікаціями даної жінки і твердив, що її приватне життя тут ні при чому. Чи однаково добрих кваліфікацій не було між тисячами інших високошкільних освічених жінок, які не зробили собі тієї голосної реклями, як ця кандидатка Президента, яка таврувала американську організацію хлоп'ячого скавтінґу, що вона не приймала гомосексуалістів.

Поруч із цією дивною манією протеґувати гомосексуалістів з арґументацією „рівних громадянських прав", „Президент переводить обіцяну економічну реформу з найбільшою допомогою — нових податків. Стрінувшись з критичними голосами від однопартійних демократів — Президент роз'їздить вздовж і вшир по Америці з патріотично-пропаґандивними промовами, щоб дістати підтримку від „народу". Водночас мав нещасливі ходи, як із димісіонуванням усіх членів Бюра подорожі у Білому Домі, що втягло у гру ФБІ, яке мало прослідити провини звільнених і стягнуло на Президента закид непотизму, бо він спершу на голову того Бюра призначив свого кузена. Телевізійні коментатори почали кепкувати собі з Президента, який у Лос Анджелесі зупинив на годину рух на летовищі, бо був у стрижія, якому заплатив 200 дол. Адже Президент американської великодержави мусить поводитися так, щоб злобним людям не давати причини принижувати установу президентури.

Дійшло до цього, що в одному числі „Ню Йорк Таймсу", демократично-ліберального напрямку, на сторінці авторських статтей — аж дві з них були різко критичні („Ню Йорк Таймс", 24-го травня). Там скритиковано Президента за його хитку, щораз іншу політику супроти Боснії і за його поквапність накладати податки, які б'ють не багачів, як це він заповідав був, а саме середню найчисленнішу клясу громадян.

Справа не в партійній вивісці кожночасного мешканця Білого Дому. Справа у тому, що його законопроєкти, розпорядки і стиль життя кладуть печать на даній епосі. Ми ввійшли тепер в епоху лібералізму, який накоїв уже багато лиха — у ділянці шкільництва, садівництва, загального стану моралі й етики у суспільстві. Билл Клінтон — інтеліґентна людина, адвокат, випускник Єйл університету. Чи немає нікого, щоб з'ясував йому і переконав, що курс лівого лібералізму шкодить країні і шкодить її доброму імені.

Іван Кедрин

ПРАДЖЕРЕЛО ХАОСУ В УКРАЇНІ

Виправдування усіх непорядків в Україні довголітнім пануванням комунізму з усіма його страхіттями — тільки частинно вірне. Ми пізнали тут цілий ряд передових діячів, однаково колишніх переслідуваних, як і осіб, які займали високі чи тільки рядові позиції у Комуністичній партії, і хоч були це люди різного формату і різного світогляду — кожний із них отряс уже з комуністичного намулу та промовляв і дискутував як людина сьогоднішнього дня. Але, здається, ніхто з отих будівничих молодої держави дотепер не завдав собі труду, щоб подбати за визначення державної системи України. Це проявилося у хаосі за урядування першого прем'єра — Фокіна — і при призначенні його наступника в особі Леоніда Кучми і в минулому тижні, коли Кучма зрікся під тиском критики на Верховній Раді, а та ж Рада його зречення не прийняла до відома.

Яка це система влади, коли діються такі дива? За президентської системи (як в Америці) президент є водночас прем'єром, призначає членів Уряду і вони, після затвердження їх Конгресом, відповідають тільки перед президентом, який має право змінювати їх. В Україні відкинули ту систему, але, взоруючися ніби на конституції Франції, введено тільки сповидно парляментарну систему, в якій Парлямент призначає прем'єра і висловлює йому довір'я або недовір'я. Але понад Парляментом (Верховною Радою) та Урядом стоїть обраний народом Президент, якого Парлямент не має права судити та змінювати. Заковика в Україні та, що не визначено виразно функцій Президента, прем'єра, Парляменту і членів Уряду. Коли чуємо, що час-від-часу йдуть суперечки, кому має підлягати Національний Банк і чи дати або відібрати прем'єрові надзвичайні повновласті — то це невидана на Заході справа, бо в усіх демократичних країнах конституція докладно розмежовує і визначає функції.

У минулотижневій кризі Верховна Рада залишила при владі прем'єра Кучму (а, може, вже знову змінила своє становище!), але відібрала йому право проголошувати декрети силою законів. У нинішній дійсності в Україні, де все ще бушує „мафія", що розкрадає державне майно, і де все ще нема льояльної до державної влади поліції ані зукраїнізованого суду, бути головою Уряду — незавидна річ. Не маючи права користуватися декретами і дбати, щоб нижчі органи влади виконували їх, він, прем'єр, виставлений на безперервні критичні атаки професійних опозиціонерів, які не дивляться на дальшу майбутність і гальмують будову держави. Подібне стосується також самої Верховної Ради.

Чули ми недавно від дуже поважного діяча, члена Верховної Ради, який мав похвали гідну відвагу сказати у доповіді, що для прикорочення злочинства і заведення ладу треба „жорстоких" засобів. Ані Леонід Кравчук, ані Леонід Кучма не є людьми, які прагнуть стати диктаторами і правити жорстокими методами. Але ж Верховна Рада з її головою Іваном Плющем, який є зручним тактиком і якому трудно закинути злу волю, повинні дійсно дозволити Президентові і прем'єрові урядувати без спутаних рук. Відмова прийняти резиґнацію Кучми було мудрим ділом, відмова продовжити йому повновласті щонайменше на дальших шість місяців — було грубою помилкою. Те рішення кидає тінь на Верховну Раду, наче вона свідомо гальмує уздоровлення відносин.

Ми, американські громадяни, українці, не всилі зрозуміти, чому вже півтора року (рахуючи від референдуму) тягнеться проблема нової конституції і все ще не можна схвалити її. Якщо дійсно треба так довго приготовляти текст конституції — чому покищо не дати Президентові чи прем'єрові повновласті правити декретами? В Америці — особливо за теперішнього ультраліберальної президентури, воно непопулярне, але для України спасенне. Альтернатива — дальший хаос, безкарність „мафії" і неможливість уздоровити економіку.

Прот. о. д-р Степан Ярмусь

ПІСЛЯ ВІДВІДИН УКРАЇНИ

У травні ц. р. у днях від 5-го до 21-го, на запрошення голови Ради в справах релігій при Кабінеті Міністрів України Арсена Зінченка, делеґація Української Православної Церкви в Канаді у складі: Митрополит Василій, голова Президії Консисторії прот. Василь Макаренко, секретар Президії о. проф. Олег Кравченко, редактор „Вісника" протопресвітер о. д-р Степан Ярмусь і декан Богословського факультету Колеґії св. Андрея у Вінніпезі митр. прот. Тимофій Міненко, відвідала Україну. Метою відвідин було ознайомлення з розвитком подій у царині Православної Церкви. Делеґація свої уповноваження виконала і повернулася до Вінніпеґу 21-го травня ввечері.

Методологічно делеґація Української Православної Церкви в Канаді мала зустрічі й відбула розмови з Митрополитом Філаретом, який стоїть у проводі Української Православної Церкви — Київського Патріярхату, з Митрополитом Володимиром — предстоятелем Української Православної Церкви, що є в підлеглості московському патріярхатові, і з Архиєпископом Петром, що керує справами Київської Патріярхії — Української Автокефальної Православної Церкви. Крім того наша делеґація зустрічалася з низкою представників державних та міських властей, а у Львові відвідала кардинала Мирослава Любачівського.

Щодо географічних пунктів, делеґація УПЦеркви в Канаді побувала в столиці України — Києві, в Рівному, Луцьку, Володимирі-Волинському й Почаєві на Волині, у Львові, Миколаєві, Дрогобичі, Івано-Франківську, Чернівцях, Полтаві й Харкові, в Каневі і знову в Києві. Таким чином канадська делеґація старалася відвідати всіх ієрархів, які належать до вищеназваних віток Української Православної Церкви: вона відвідала низку святинь, святих місць, монастирів, руїн храмів та ін. У кожному випадку вона водилася принципами правди й об'єктивности, а засобів дипломатії не допускалася ніде. Наша ж бо сила полягає в тому, що кожне „так" — це дійсне так, а „ні" — це дійсне ні. Все ж інше — від лукавого (Мт. 5:37).

Так ми починали, переводили й закінчили нашу справу в Україні.

Скрізь, де ми були в Україні, ми зауважували наявність духового відродження, відновлення старих церков та будову нових (це, переважно, будови православних, які після оволодіння церков греко-католиками, будують собі нові). Спостереження цього обдає людину духом радости, що Господь Бог дає нагоду православним України повертатися до духового життя й жити традиціями своїх батьків. Підкреслюю, що це діється по всіх землях України, — а ми ж з'їздили її буквально вздовж і впоперек.

Ми також ознайомлювалися із залишками великої руїни, якої зазнала Православна Церква в Україні у формі закриття, занедбання й розвалення церков за режиму колишнього СССР. А того там так багато! Проте, все це поволі відбудовується. Багато гіршою є руїна самої людини, обезцінення її, доведення її до того, що в деяких випадках гріх та злочин набирають для неї вартостей чесноти. А духовні опорожнення людини довели її до того, що тепер при перших проявах свободи вона переймається справами й речами, яких у нас ніколи не було, як ось, наприклад, поширення різного роду протестантизму, язичництва, чаклунства, навіть сатанізму. Усе це людей розкладає, деморалізує, доводить до досі невідомого у нас безладдя й духового упадку. І це діється там, де людям треба спокою, згоди, співпраці, — всього, що сприяло б так потрібному оздоровленню української людини на всіх ланках її життя: духового, церковного, культурного, політичного, навіть економічного. Але для протидії проти цього всього треба солідної душпастирської праці, якої там досі не було і тепер немає.

Тількищо описане привело нас до висновку, що потребою найвищого значення тепер в Україні виступає примирення усіх православних українців та їхніх церковних властей, об'єднання їх воєдино — в один голос й одну силу. Українці вже натерпілися досить від безбожництва, від комунізму, а тепер їм треба оздоровитися й стати на ввесь ріст вільної людини, тобто, — людини віри, високої духової культури, людини — творця духових вартостей, якими так славилися наші предки!

Певна річ, — наші спостереження багаті. Але нам доводиться звести їх до певного висновку. А це ось що: сьогодні, як ніколи перед тим, українська православна людина мусить будувати свої внутрішні сили, сили високих чеснот, сили правди й великодушности, сили любови й спокою, — також толерантности й згоди та якнайтіснішої співпраці. Тільки ці сили допоможуть нам працювати, відбудовуватися, творити нові речі.

Ми бачили також пробліски надії, що таке заключення починає опановувати всіх нас. Ми виїхали з України підсилені усвідомленням, що всі відповідаль-

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Павло Лопата

Потяг душі до малювання

У приміщенні галерії Канадсько-Української Мистецької Фундації успішно пройшла виставка творів художника Леоніда Могучова з Чернігова під назвою „Духовна Спадщина України". Виставку відкрив в п'ятницю, 30-го квітня, член Дирекції КУМФ Михайло Гавка. Програмою урочистого вечора вів Юрій Джуравець — відомий педагог в Торонто. Вернісаж почав молитвою „Отче наш..." Владика Ізидор Борецький — глава Української Католицької Церкви Торонто і Східньої Канади разом з протоієреєм о. Богданом Сенцьом від катедри св. Володимира Української Православної Церкви в Торонто. Коротким вітальним словом виступив Владика Ізидор, який висловив щиру подяку художникові за багатолітню його працю. Він же ж протягом майже півстоліття на аркушах паперу зображував старовинні українські собори, церкви, монастирі, маєтки, фортеці, щоб таким чином, зберегти їх для людської пам'яті.

У своєму наступному слові міністер громадянства провінції Онтаріо Ілейн Зємба, розповіла про філософські погляди художника, якими він тісно пов'язаний з природою. Л. Могучов зумів схопити чудові мальовничі закутини рідної землі України. Про це свідчать такі назви картин: „Навіки разом", „З єдиного кореня", „Боротьба за життя" та інші. Роботи акварельної техніки справжні перлини живопису. Вони сповнені трепетом життя і трагізмом природних явищ. „Отож, не будьмо байдужими до краси в натурі!... — закликає автор нас усіх — бо вона є нашою спадщиною, яку ми повинні передати нашим дітям". Генеральний консул у Торонто Олександер Соботович канадським шанувальникам мистецтва прочитав вітання від Левка Лук'яненка — посла України в Канаді.

Роман Лунь — працівник того ж самого консульства в Торонто, нагадав присутнім про те, що всі духовні споруди, а їх було на виставці біля 80, які роками большевицька влада намагалася тотально знищити, стануть джерельним матеріялом не лиш реставраторам, але і тим, які прийдуть після нас. І хай вони повернуть до життя ті архітектурні пам'ятки давнини, які будували наші предки, а їх вже нема. Такі культові споруди будувала Церква і люди, як могутній засіб впливу на свідомість українського народу, на поєднання людини з Богом і на високі ідеали християнської релігії. Вона ж бо допомагала єднати на протязі історичної епохи наш народ і наші землі в одну державу. Радний міської Ради Торонто Василь Бойчук привітав художника від мейора міста Джун Роуландс з нагоди відкриття його виставки і передав від нього побажання дальших успіхів у його творчій роботі.

У своєму виступі Ярослав Соколик — голова місцевого відділу Конґресу Українців Канади в Торонто сказав, що Л. Могучов є тим художником, який зумів при дуже жорстоких обставинах, зберегти для нащадків прекрасні пам'ятки архітектури в Україні. За це йому велика шана, честь і признання. Заключне слово мав сам художник, який подякував усім присутнім за їхнє з ним спілкування і за увагу до його праць.

Л. Могучов народився 24-го квітня 1925 року в місті Чернігові, яке нам відоме ще з часів Чернігівського князівства. Краєвид північного лівобережжя дуже своєрідний, на території якого повстало чимало тепер вже історичних пам'яток. Саме їх Могучов, як невтомний мандрівник і пішоходець, встиг зобразити і передати на свої полотна. Він подорожував майже по всіх частинах України. Побував у Закарпатті, на Буковині та деінде. Тут зарисовував святині й архітектурні споруди та руїни старовинних замків. „Стара фортеця XIII–XVI ст." з Кам'янця-Подільського, Хмельницької области; „Церква Різдва Богородиці" з міста Галича, Івано-Франківської области; „Вознесенська церква" з міста Чорткова, Тернопільської области; „Усипальниця Б. Хмельницького" з міста Суботова, Черкаської области; „Руїни турецької фортеці" в Шаргороді, Вінницької области; „Успенська церква" в селі Пляшево, Волинської области та ряд інших, свідчать про зацікавлення ними усіми клаптиками України. Могучов є автором понад двох тисяч пам'яток історії та культури, з яких багато досьогодні не збереглося. Зафіксувавши таке величезне число реліквій нашого народу, художник став активним захисником стародавніх пам'яток мистецтва. Палким бажанням автора є, щоб глядачі його картин, перейшлись тернистими дорогами, шляхами і стеж-

(Закінчення на стор. 3)

Марія Андріїв

ВІСТІ З МІСТА НАД СТРИЄМ-РІКОЮ

У чарах карпатської хвої,
У срібних туманах століть
На березі річки гірської
Стрий-місто кохане стоїть.

Мій рідний край, чарівний край, моя прикарпатська земля! І хто хоч раз побував у цьому краї, не міг оминути міста Стрия, яке більше шість століть стоїть над швидкоплинною рікою, що дала йому свою назву. В його літописі чимало сторінок про мужність славних предків.

У XI—XIII століттях землі над Стриєм-рікою входили до складу Галицько-Волинського князівства, а в XIV столітті його загарбали польські феодали. Мабуть, і в княжі часи знаходилося тут поселення. Однак тільки у 1385 році невідомий писар у давньому документі вперше засвідчив існування міста Стрий на перехресті торгових шляхів, що вели у Галич, Мукачів, Перемишель, Краків, Львів. Від цієї першої згадки і почалася писемна історія міста.

Через місто проходили каравани купців різних країн. Місцеві купці виїжджали зі своїми товарами у міста Прикарпаття і Закарпаття, Буковини, Молдавії і Придністров'я.

На протязі всієї історії, а також у роки важкого воєнного лихоліття стрияни самовіддано боролися за свій край.

Незважаючи на утиски властей, прогресивна інтеліґенція робила все можливе для пожвавлення життя міста. У 80-ті роки минулого століття письменник Олекса Бобикевич і композитор Остап Нижанківський організували ряд музичних і хорових колективів. До Стрия приїжджали композитори Станіслав Людкевич, Денис Січинський, давали концерти широковідомі співаки Соломія Крушельницька, Олександр Мишуга, виступали Марія Заньковецька, Микола Садовський та інші прославлені майстри української сцени.

Наш край має і славні літературно-мистецькі традиції. Зі Стрийщиною пов'язані імена Івана Франка, Юрія Федьковича, Миколи Устияновича, Миколи Лисенка, Маркіяна Шашкевича, Василя Стефаника, Філарета та Миколи Колесс, Анатолія Кос-Анатольського.

Сьогодні в культурному житті міста важливу ролю відіграє літературно-мистецьке об'єднання „Хвилі Стрия", яке було засноване в 1964 році. Багато ще можна сказати про культурні зв'язки Стрийщини, але мені хочеться більше зупинитися на тому, чим живе Стрийщина сьогодні.

Особливою гордістю проймаються жителі міста за те, що 14-го березня 1990 року в Стрию вперше на Україні над міською Радою був піднятий національний, нині державний синьо-жовтий прапор. І співом „Ще не вмерла Україна" ми освятили прапор над Стриєм.

Наш древній Стрий помолодів і ще більше оновився, розправив могутні плечі з часу проголошення незалежности України.

Спустошені душі народу московсько-большевицьким засиллям очищуються і виповнюються новими поняттями. У цьому велика заслуга Союзу Українок, головою якого є Люба Камінська. Союз Українок обіймає багато осередків у місті і 20-ох в селах. Члени осередку організували в Народному Домі лекції-вечори про Наталію Кобринську, Лесю Українку, Тараса Шевченка, Івана Франка, про які раніше не могло й бути мови, а члени секції вишивальниць часто проводять виставки своїх робіт.

Особливу увагу в молоді привернули гаївки біля церкви під час Великодніх свят, Андріївський вечір, свято „Ой на Івана, ой на Купала". Не байдужі членкині і до дітей, які відірвані від батьківської хати, бо служать у війську українському. На Великдень вони організували сніданки у військових частинах. У день Спаса возили їм свячені яблука і грушки, а в день св. Миколая — подарунки. Завітала молодь до воїнів з вертепом та колядами і в час Різдвяних Свят. А з якою радістю сприйняли воїни подарунок заслуженого художника України Григорія Паламара, який відкрив особисту виставку у військовій частині. Понад 50 робіт виніс на огляд військовикам майстер пензля.

Наш край виплекав чимало людей, які своїм талантом, працею і творчістю вийшли поза межі Стрия і Галичини. Серед них відомий мистець, довголітній в'язень Петро Обаль та художник-графік Остап Оброца, твори якого друкувалися тут, на сторінках книги „Квітучі береги".

А чи можемо ми не бути милосердними, не проявляти любови і уваги до дітей-сиріт, до дітей, які живуть в убогих сім'ях. Українська Молодь — Христові у свято Миколая привітала і вручила подарунки дітям-сиротам, а Пласт пішов до дітей, які на цей день знаходилися у шпиталях. У день 19-го грудня товариство „Просвіта", головою якого є Михайло Мандрик, організувало для юних стриян виставу „Тому святий Миколай", яку подарував моршинський дитячий колектив „Джерельце". На базі „Просвіти" в місті організована кредитова спілка, готується до друку книжка Михайла Мандрика „Національне відродження Стрийщини".

Серед проблем відродження України є і відродження освіти на зразок европейських шкіл. Гімназія ім. Андрея Шептицького, яка відродила свою діяльність в місті, ставить своїм головним завданням відродити нову гімназію із старими добрими традиціями. Плянується також відродити університетські студії. Стрийська гімназія — це кузня твердих характерів, це те джерело, з якого вийшли великий провідник української нації Степан Бандера та полковник УПА Олекса Гасин — псевдо Лицар.

Справжньою віхою у культурному житті Стрия став обласний дитячий конкурс ім. Нестора Нижанківського. Сцена Народного Дому, де колись чарувала своїм співом український соловейко Соломія Крушельницька, приймала юні таланти Львівщини.

(Закінчення на стор. 4)

ЗАЯВЛЯЮЧИ, ЩО ПРЕЗИДЕНТ „може нас потребувати більше, як ми його", один з керівників Американської медичної асоціяції відкинув звинувачення, що лікарі зумисне підвищують ціни своїх послуг, яке в їх сторону кинула Гілларі Родгам-Клінтон. Взагалі керівники згаданої спілки дуже обурилися закидами спрямованими в загальному на існуючу систему охорони здоров'я, бо на їхню думку Перша леді дуже упрощує скомпліковані питання. А д-р Джеймс Тодд підкреслив, що найгіршим способом здобути собі прихильність даної групи є критикою цієї ж групи, натякаючи тим самим, що хто зна чи тепер американська медична спілка підтримає Президента у його зусиллях змінити існуючу систему охорони здоров'я.

МНОГАЯ ЛІТА!

Володимир і Ярослава Вінярські

Півстоліття праці для української культури Е. Садовського

Дня 8-го травня 1993 року хор „Дніпро" широкою програмою величаво відзначив 80-ліття від дня народження свого мистецького керівника — дирегента і композитора маєстра Євгена Ореста Садовського. Святкування підготовив окремий комітет, покликаний президією хору „Дніпра": інж. Евген Палка, інж Олег Мороз, Анна Завадівська, Ірина Місько, Анна Менсфілд, Михайло Світлик, Василь Ільчишин, Михайло Петрина.

Учасниками Комітету були також члени церковних хорів собору св. Йосафата, собору св. Володимира, церкви св. Андрія, церкви Покрови Пресвятої Богородиці, ансамблів бандуристів і „Каштану".

Ювілейні святкування розпочав інж. Євген Палка вітаючи ювілята, присутніх священиків і чисельно зібрану публіку.

Диригент хору „Дніпро" Євген О. Садовський.

Хор „Дніпро" під мистецьким проводом інж. Зенона М'ягкого почав мистецьку програму молитвою „Отче наш" — музика Садовського, соло — Зірка Сокалюк і христя Глабше. Дальші пісні хор співав: „Хай ця пісня", „Хораль", „Україна", „Ти навіки вільна", „Пролягла доріженька", і „Воскресла", до всіх тих пісень музику написав наш ювілят Садовський. Деякі пісні співано *перший раз*, наприклад, пісню „Воскресла", яку хор „Дніпро" співав при кінці програми і якою дирингував композитор-ювілят маєстро Євген Орест Садовський. Публіка прийняла цю пісню встанням і бурхливими оплесками. Пісня, як словами, так мелодією, надзвичайно гарна і на часі. Дозя Крислата уміло акомпаньювала до всіх пісень, які співав хор.

У програмі виступили ще бандуристки Ірина та Люба Завадівські, які при акомпаньяменті бандур відспівали дві пісні: „Україна" і „Ти навіки вільна", музика Садовського.

Оригінальний був гумористичний вірш Анни Завадівської „Праця ювілята з хорами", який вона відчитала. Вірш, написаний з гумором, викликав бурю оплесків і признання для авторки. Змістовну доповідь про ювілята сказав інж. Роман Трешньовський. В доповіді підкреслив півстолітню, надзвичайно послідовну і плідну працю ювілята з хорами — як дирегента і композитора церковно-релігійних і світських пісень.

Привіти зложили: о. мітрат Михайло Ревтюк, парох собору св. Йосафата в Пармі, який щиро вітав ювілята, довголітнього дирингента і дяка при соборі св. Йосафата, підкреслив також його багатогранну композиторську працю і велику працю з молоддю парохіяльної школи протягом довгих літ. Відчитав також привіт Владики Роберта для ювілята. Мгр Василь Ліщинський, голова української громади великого Клівленду, вітав ювілята з його 80-літтям, говорив про надзвичайно велику і корисну працю, яку він півстоліття вкладав і далі вкладає в українське мистецтво і українську культуру. Понад 20 писемних привітів надіслали місцеві товариства і організації. Гарний привіт прислав хор „Гомін" зі Львова і хор „Сурма" з Чикаго. Микола Кавка з Філядельфії привітав ювілята зі щирим гумором.

На закінчення програми ювілят маєстро Євген Орест Садовський дякував Всемогутньому Богові, що обдарував його здібностями, здоров'ям і можливістю працювати для української культури і народу. Дякував Владиці за гарний привіт, о. Михайлові Ревтюкові, пароховi собору св. Йосафата в Пармі, в якій довгі роки ювілят працював як дирингент-дяк. Дякував також маґістрові Василеві Ліщинському, голові великого Клівленду, за співпрацю і привіт. Особливо щиро подякував ювілят ініціяторам ювілейної імпрези — інж. Олегові Морозові, інж. Євгенові Палці і всім членам комітету. Дякував також дирингентові хору „Дніпро" інж. Зенонові М'ягкому за виступ на імпрезі з гарною програмою.

Перекуску приготовила Надя Мансфілд та інші членки хору, всі вони заслужили на щиру подяку, яку ювілят їм висловив.

Ще кілька слів про нашого ювілята. Народився у священичій родині в селі Ріпневі поблизу Львова. Гімназію закінчив у Золочеві. Вже в гімназійні роки виявляв велике зацікавлення хоровим мистецтвом, дириґував шкільними хорами. Згодом перейшов до театру, в якому виступав на сцені і навчав артистів сольових і групових пісень. З хором „Ватра" переїхав пів Европи. В Швайцарії хор „Ватра" дуже спопуляризував українську пісню та здобув велике признання і похвали швайцарської публіки і преси.

В Клівленді працює як дириґент церковних хорів і дяковчитель, організує хор „Дніпро" і малу симфонічну оркестру, з концертами виїжджає до інших міст в Америці і Канаді, виступає на відкритті пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні.

Хор „Дніпро" здобув признання як один з найкращих мистецьких хорів в Америці. Виступає також в телебаченнях, університетських авдиторіях, часто чужинні товариства запрошують хор на свої імпрези, захоплюються українською піснею, а преса пише похвальні рецензії. Ювілят працює з молоддю Клівленду, провадить дитячий хор, ставить дитячі п'єси, українські опери, провадить церковні хори. Маєстро Євген О. Садовський своїми піснями і працею підносив в народі віру і надію, що не все страчено, що нам треба далі наполегливо працювати, змагатися. Слухаючи пісень, народ оживав, духово відроджувався.

Його композиторська праця дуже чисельна і знана не лише в діяспорі, але також в Україні.

Такий був наш ювілят і таким залишився, не зважаючи на свій „патріярхальний" вік.

Та не все приходило легко, були різні проблеми, клопоти, перешкоди, але вислід праці все був успішний і корисний і за це належиться щира подяка для нашого ювілята.

Іван Фур

УСО „Тризуб" започаткував тенісовий сезон

Переможець О. Олинець (зліва) і фіналіст Ю. Грабець.

Переможець Я. Тимків (справа) і фіналіст І. Бугай.

Тенісовий сезон на „Тризубівці" розпочався цього року 24-го і 25-го квітня. Господарем і спонзором турніру був Тенісовий Клюб при УСО „Тризуб", а провадила ним тенісова ланка УСЦАК.

Змагання відбулися в групах, жінок і чоловіків. В групі жінок Слава Лі, багатократна чемпіонка цього турніру, знову перемогла у фіналі Іванку Федик вислідом 5-7, 6-4, 7-6, і Марійку Татунчак, свою сестру, у півфіналі 6-1, 2-6, 6-3. Іванка Федик здобула друге місце виграючи з Марійкою Татунчак 6-4, 6-2. Всі жіночі змагання були дуже завзяті, так що здобути Славі Лі ще один чемпіонат не було легко.

В групі чоловіків виграв турнір сеньйор Олесь Олинець, багатократний чемпіон турнірів УСЦАК на Союзівці. У фіналі він переміг минулорічного фіналіста Юрія Грабця, КЛК Бостон, вислідом 2-6, 7-5, 6-3, а у півфіналі Ярослава Тимкова 6-3, 4-6, 7-6. Тимків виграв турнір з одною програною, перемагаючи Ігоря Бугая 7-5, 7-5 і в цей спосіб здобув третє місце в турнірі.

Під час закриття турніру переможцям і фіналістам роздав чаші цьогорічний провідник турніру Юрій Грабець.

Наступний тенісовий турнір — це УСЦАК-Схід, який відбудеться на Союзівці в днях 3-4-го липня. На „Тризубівці" наступний турнір цього року є заплянований на 25-26-го вересня. Всіх тенісистів просимо брати участь в турнірах.

Потяг...

(Закінчення зі стор. 2)

ками по Україні і глибше запізнались з розвитком будівельного мистецтва. „Борисоглібський собор XII ст.", „П'ятницька церква XII ст." з Чернігова чи „Успенський собор XII—XVIII століть Києво-Печерської Лаври", „Замок в Хотині на Дністрі XII ст." або „Дерев'яна церква Св. Юра в Дрогобичі в творах Могучова — свідки еволюції у різних етапах художньої культури, яка тисячами ниток пов'язана в стилістичну єдність минулого з сучасним.

Виставка 113-ти робіт художника в ґалерії КУМФ тривала один тиждень і честь усім тим, які зуміли знайти час її відвідати, бо вони прийшлись і вклонились не лише майстрові, але перед іконостасом-святилищем, якого часто обминаємо. Опісля художник на запрошення Канадської асоціяції акварелістів поїхав до Монтреалю, де відкрилася, 12-го травня велика експозиція творів шестидесяти членів цієї організації, між якими брав участь Л. Могучов.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплянувано такі турніри:

3-4-го липня — УСЦАК-Схід
31-го липня і 1-2-го серпня — Подвійні ігри
4-6-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
9-10-го жовтня — КЛК

На відпуст — у Ґлен Ков

6 червня українські церкви святкують Зшестя Святого Духа. В цей день в монастирі св. Йосафата в Ґлен-Кові щороку відбувається відпуст. Всі знають, в якому гарному місці знаходиться цей монастир. Дуже гарно все там підготовляється завдяки енергійному керівництву о. ігумена Маврикія Попадюка. Відправляється Архиєрейська Свята Літургія з участю Архиєпископа і багатьох священиків надворі біля монастиря в спеціяльно прибраному місці.

Мені доводилося бути очевидцем підготовки до такого свята в 1992 році. Студенти — хлопці з Бразилії були дуже працьовиті. Цілий тиждень вони впорядковували територію, підстригали кущі, травичку, пересаджували квіти. А як вони переживали, коли бюро прогнози погоди передбачило дощ на неділю, і як тішилися, що їхня молитва була вислухана Богом і погода була прекрасна. Їм так хотілося, щоб приїхало до них багато гостей, відвідали їх раз в рік, пізнали їх — майбутніх служителів нашої Церкви. Вони є третім поколінням українців Бразилії, але не зважаючи на це, прекрасно без акценту говорять по-українськи. Велика подяка їхнім батькам, що виховали їх в національному українському дусі, українських традиціях, в Христовій вірі і любові до нашої церкви.

Але все таки вони були трохи розчаровані, бо гостей щороку все менше.

Розказують, колись там невистачало місця для паркування авт і автобусів. Багато людей повмирало, а деякі відвикли і не хочеться їм їздити на ті відпусти. Є такий український вислів: як не хоче, то гірше, як не може.

В зв'язку з цим я пригадую собі з дитинства спогади моєї цьоці, яка була дуже побожною жінкою і не пропускала ні одного церковного відпусту. Вона згадувала про відпусти в Гошеві, Угнові, Зарваниці, як тоді люди групами збиралися навіть з дітьми, трохи їхали на фірах, трохи пішки, інколи приходилося заночовувати в дорозі.

Наша мама виховувала після війни дочку свого рідного брата, вивезеного в Сибір. Ця дочка залишилась малою дівчинкою і все плакала за родичами. Одного разу, коли мама збиралася на останній відпуст до Гошова (якось влада ще не встигла була заборонити це) ця дівчинка попросила взяти її і вона собі там придумала таку жертву, що буде на колінах іти аж догори до церкви, там помолиться, то Бог допоможе, що батьки повернуться з Сибіру. Її коліна були обдерті в крові, але вона це витерпіла і дочекалася повернення своїх батьків.

І ще мені згадується в селі Бориничі коло Ходорова в лісі на місці з'явлення в давні часи Матери Божої є побудована капличка, до якої також 28-го серпня щороку на відпуст приходило багато людей з різних околиць. Не зважаючи на заборону після війни, там все ж таки щороку відбувалися святкові Богослуження, де бувало дуже багато молоді, студентів. В один із 70-их років під час такого відпусту була організована погоня міліції за студентами, багатьох було виключено з львівських інститутів, деякі були під слідством, їм інкримінували всякі злочини, аби відвернути молодь від церкви.

В такій демократичній державі як Америка, при таких можливостях транспортації, відкидаючи всякі перепони, на таких відпустах повинно бути багато людей, а також молоді.

І тому пропоную всім, хто в силі: відкладіть всі домашні і світські справи і їдьте в монастир св. Йосафата в Ґлен-Ков, щоб разом з всією громадою помолитися за нашу Церкву і за рідну Україну.

Марія Левенець

Управа Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів у Америці

ділиться сумною вісткою зі своїми членами і українською громадою, що в п'ятницю, 7-го травня 1993 р. на 77-му році життя відійшов у вічність член і основник

бл. п. д-р ветеринарії

АРСЕН ШПУР

ПОХОРОН відбувся 10-го травня 1993 р.

Дружині покійного Тані, синам і дочці складаємо глибоке співчуття.

УПРАВА

З невимовним жалем повідомляємо друзів, приятелів і знайомих, що в п'ятницю, 28-го травня 1993 р. Б., після короткої недуги, несподівано відійшов у вічність наш незабутній

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І ЗЯТЬ

бл. п.

ОЛЕГ ДМИТРОВИЧ ПАВЛОВСЬКИЙ

прожвши неповних 65 років.

ПАРАСТАС відслужено у вівторок, 1-го червня в похоронному заведенні Конроя в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в середу, 2-го червня о год. 10:30 ранку в церкві-пам'ятнику та на цвинтарі св. ап. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Засмучена родина:

дружина — **СЛАВА ПАВЛОВСЬКА**
донька — **ХРИСТИНА СИЗОНЕНКО** з чоловіком **ВОЛОДИМИРОМ**, і дітьми **МИКОЛОЮ** та **КАТРУСЕЮ**
син — **ТАРАС ПАВЛОВСЬКИЙ** з дружиною **ЛІЛЕЮ**
донька — **НАТАЛКА ПАВЛОВСЬКА** з чоловіком **МАТВІЄМ ВАЙСМАНТЛЕМ**
теща — **ВІРА КРАВЧУК**

Для бажаючих вшанувати пам'ять покійного пожертвою, подаємо число конта в Кредитівці св. Андрія в С. Бавнд Бруку: No. 3622 "Oleg Pavlovsky Memorial Fund/Aid to "AA" in Ukraine".

Перепохорони В. Авраменка

Директор Інституту Мистецвознавства, фолкльору та етнографії Академії Наук Олександер Костюк посприяв, аби похорони Василя Авраменка відбулися на державному рівні. Рішення голови комісії з питання повернення в Україну культурних цінностей при кабінеті Міністрів, Олександра Федорука, було цього виразом.

Дня 14-го травня вирушили автобусом з Києва представниця Кабінету Міністрів, члени Академії Наук, син етнографа Василя Верхсвинця, д-р Федір Погребенник з дружиною, проф. Пилипчук Ростислав, ректор Київського інституту театрального мистецтва, кореспондент львівської газети „За Вільну Україну", Київського телебачення, кінематографи Роман Бучко, Леонід Череватенко. Одинокі тільки, на жаль, представники із ЗСА — Софія Вовк, Ярослав Кулинич, Евстахій Бегей, Іванна й Маріян Коць.

Минаємо Київську область і тут зупиняється наш автобус. Починається Черкаська область. Виходимо із автобусу і нас вітають три в прекрасних народних одягах панни, передають три китиці квітів-лілей. Їх запрошуємо в дальшу дорогу.

Від Києва до Стеблева не зустріли ні одного церковного храму. Три години їзди. Зникає рівнина, починаються горбкуваті, лісисті й оброблені широкі поля. Село Стеблів дало Україні Івана Нечуя Левицького, Кирила Стеценка, а оце повертається на вічний спочинок прах Василя Авраменка. Моторошно подумати. Рівно 12 років після смерті Авраменка сповнюється похоронення в рідному Стеблеві на вільній незалежній Україні. Це будний, робочий день, а нас зустрічає кольористий тисячний гурт людей. Дівчатка, дівчата, підлітки й хлопці в чудесних народних одягах. Виготовлено прибрану в квіти й килим носилку для урни з прахом Василя Авраменка. Дівчатка посипають під ноги квіти. Нас вітає представник Президента на Черкаську область Костянтин Ястреб, представник Президента на Корсунь-Шевченківський Микола Березовий, заступник голови адміністрації Черкаської області Олекса Дубовий, головний редактор черкаського телебачення Катерина Таран, дальша родина Авраменка, селяни. Від головної вулиці йде жалібний, але ж і радісно-урочистий похід впоперек ринку, дальше вулицею до новозбудованого храму.

Перед тетраподом зупиняється прах Авраменка. Парох церкви світить свічечки й передає одну Владиці, Черкаському єпископові — Московського патріярхату. Співає жіночий хор, а глибокий баритон владики почерез усю Панахиду завершує її „Вічною Пам'яттю". Ціла церква слухає прощальної мови, яка потребує повного запису, щоб звільнити нас від одіозної неймовірности — українського патріота з Московського патріярхату „Мабуть, він все життя про це думав, він був пророком, коли забажав перевезти його прах на вільну Україну... Бог дарував йому бути тут між нами. Все, що він придбав для слави Українського народу... Це свято для Стеблева... Ви зробили це диво, що повернули на рідну землю того, що так хотів... Нехай більше ніколи не буде для України таких страшних днів, щоб ми тікали з України... Як гарно тепер, що можна висловити ту біль нашої душі, що ми вже не бидло, не гоі, не хахли. Хай вернеться наша культура, історія, наша гідність".

Траурний похід з хрестом, хоругвами, синьо-жовтим прапором, прекрасними в квітах вінками, єпископом, парохом, урною, ріднею, представниками влади, гостями із ЗСА і стеблівчанами повертається до автобуса, приготовленого для урни й почесних носіїв прибраного вінками відкритого авта, щоб продовжувати дорогу на місцевий цвинтар, який навіть прибраний свіжою травою, — при головних воротах зустрічає надмогильний мармуровий пам'ятник Василеві Авраменкові, українському хореографові. Погруддя його ще не було закінчене, хоч уфундоване родиною Коців.

Молитви, прощальні патріотичні слова Владики. Життєвий шлях Авраменка описує Представник Президента Костянтин Ястреб, який і звертає увагу на похоронення в оцю прекрасну квітучу весняну пору. Про країну Шевченка, Нечуя-Левицького, про рідну землю, яка була для Авраменка орієнтиром його діяльности, говорив Представник Президента Корсуня-Шевченківського Микола Березовий. Про особистість Авраменка й його похорони на вільній, незалежній Україні говорила завідуюча селищною бібліотекою. Проф. Олександер Костюк стверджує, що куди б не закидала доля Авраменка, він дбав, щоб українці не втрачали свою національну свідомість. Подяку Владиці, Представникам Президента, панотцю, представникам із ЗСА, киянам, стеблівчанам і усім на похоронах висловив Маріян Коць.

Запечатується гріб. Садять калину в головах могили. Оркестра грає український гімн. Накривають вкладену в гробницю урну, прекрасно виготовлену й калиновим узором прикрашену надмогильну плиту, кладуть декілька вінків, а оркестра грає „Запорізький марш"... Весняне сонце на безхмарному небі вітає своїм промінням завершальний марш Василя Авраменка.

Тризна в Стеблівськім ресторані. Відвідини Музею Нечуя-Левицького. Оглядини Шевченківського краю — Кирилівки, Моринців, чудового Корсуня, корсунського краю, ріки Рось, хору невгаваючих птахів, що їх під ніч і до вчасного ранку заступлять рохкання жаб... І все це з такою любов'ю, знанням передає нам наш господар Представник Президента Микола Березовий. Не дивує більше незнищимість нації, яка вистояла 70 років диявольських репресій...

Дня 5-го травня відбувається в Корсуні наукова конференція „Василь Авраменко та українська культура". Кільканадцять доповідей, в тому числі проф. О. Костюка, Ф. Погребенника, Я. Верховинця, Р. Бучка, Р. Пилипчука, М. Коця, Ю. Станішевського, щоб тільки згадати декого. Доповіді будуть видані осібною книгою. Створюється Українська міжнародна академія танцю.

Прозвучали виступи місцевих хорових, музичних ансамблів, талановитого піяніста місцевої школи.

Конференцію влаштували Інститут мистецтвознавства, фолкльористики та етнології Академії Наук, Міжнародна асоціяція україністів, Українська асоціяція творчої інтелігенції „Світ культури", Асоціяція діячів хореографічного мистецтва, Всеукраїнська музична спілка.

Маріян Коць

Вісті з міста над Стриєм...

(Закінчення зі стор. 2)

А яку велику роботу на Стрийщині проводить Спілка політв'язнів (голова Василь Николишин), при якій організовано чоловічий хор (диригент Василь Цимбаліста) та жіночий ансамбль під керівництвом Ольги Заяць. У репертуарі цих хорів тюремні і табірні пісні, героїчні та політичні вірші, які творили самі в'язні. І де тільки йде перепоховання жертв, впавших за свободу України, там виступають ці хорові колективи.

Зворушлива і велична картина відродження української державности особливо була відчутна під час театралізованого свята „Обжинки".

Ми, стрияни, можемо бути горді ще й тим, що життєві сторінки Глави Української Греко-Католицької Церкви Мирослава Івана Кардинала Любачівського пов'язані з нашим містом.

З величезним піднесенням проходило свято духовного співу. Протягом місяця в церквах Стрийщини лунали співи церковних пісень, твори з Літургії.

Люблять стрияни рідне місто, звеличують його народними традиціями, про які можна б було ще багато сказати.

Закінчуючи свою коротеньку розповідь про улюблений куточок прикарпатського краю, я хочу висловитися словами Ярослава Рудницького, професора Манітобського університету, президента Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук, заснованої українським Урядом в екзилі 1938 року, який на Всесвітньому конгресі стрийських гімназистів та семінаристок сказав: „Місто Стрий і надалі залишається значним центром революційно-визвольного руху в Галичині та на Україні".

І дякуймо благословенній долі,
Що в місті благодатному живем,
Що вперше в Україні прапор волі
Вознісся, наче сонце, над Стриєм.

Після...

(Закінчення зі стор. 2)

ні речники Українського Православія погоджуються створити щось таке, як „Комісію замирення", завданням якої буде праця над справою зведення усіх православних України в Єдину Помісну Православну Церкву. В цьому процесі і нашій Церкві намічується не абияку відповідальність. Це, правда, справа започаткованого процесу. А покищо нам треба сугубо молитися:

Господи, Боже наш. В історії Ти обдаровував нас Своїми щедротами не раз. Ти випробував нас і творив для нас чудеса. Тепер сотвори ще одне — таке, що звело б нас усіх воєдино: в один дух і в одну духову силу. А наш воскреслий народ буде дякувати Тобі вовіки віків.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

45-ліття Спортового Товариства „Україна"

Протягом 45 років існування і праці на тіловиховному і спортивному відтинках Товариство безперервно працює для добра і росту та доброго імени України. В неділю, 4-го квітня, ми зібралися у власному добудованому і відновленому приміщенні, щоб відзначили 45-ліття від дня зорганізування Спортового Товариства „Україна", заснованого 1948 року в Торонто. Першим його головою був Василь Бойчук, тепер почесний голова товариства. На наше запрошення шанувальники спорту чисельно прибули, щоб спільно відзначити цю знаменну дату. Чисельно були представлені наші організації і установи. Присутні з захопленням оглядали спортивну виставку, яку можна сміло назвати спортивно-історичною, бо вона віддзеркалює працю спортових ланок Товариства. Виставку підготовив і впорядкував заступник голови Управи і координатор спортових ланок Остап Стецьків.

На прийнятті були представники преси „Нового Шляху" Віра Плавущак, „Україна і Світ" п. Онуфріїв, телевізійних програм „Контакт" і „Світогляд". Наша громада мала нагоду побачити на екрані наше святкування. При смачному буфеті-обіді, який приготовили жінки нашого Товариства, присутні в дружній атмосфері ділилися враженнями від побаченого в нашій домівці. Стіни і полиці були заставлені таблями, знімками, трофеями, грамотами, медалями, які наші спортові ланки заслужено здобули протягом 45 років. На виставці присутні оглядали „Історію Товариства", яка була видана з нагоди 35-ліття нашої праці.

Програму свята відкрив і провадив нею голова товариства Ярослав Фенин. Він привітав присутніх і представив почесних гостей — голів і представників окремих організацій та установ, а саме: голову КУК, Відділ Торонто, інж. Ярослава Соколика, почесного голову товариства Василя Бойчука, голову Делеґатури УСЦАК на Канаду представника УНО місто і Буковинської Громади Ярослава Коваля, голову Олімпійського комітету при СКВУ Всеволода Соколика, представника Українського Національно-Демократичного Союзу в Канаді Володимира Павленка з дружиною, представника Шкільної Ради КУК Торонто Петра Цехоша з дружиною, заступника голови Провінційної Ради КУК д-ра Остапа Винницького, представника Колишніх Вояків Української Дивізії „Галичина", станиця Торонто, Маркіяна Комара, голову і секретаря Ліги Українців Канади, Відділ Торонто Степана Ґулу і Ярослава Вілька, представників преси і телебачення, представника Стрілецької Громади Теодора Сидора, представників УНО Захід Андрія Потопільного з дружиною і Степана Сіранта, представника Пласту, станиця Торонто, Бориса Гуля і директора Української Кредитової Спілки Михайла Ребрика.

Господар попросив до слова Василя Бойчука. Почесний голова представив присутнім картини проробленої праці Товариства протягом 45 років. Він відзначив успіхи всіх спортових ланок: копаного м'яча, відбиванки, кошиківки, тенісу, настільного тенісу, гокею, боксу, шахів і легкоатлетики. Ми здобували першенства у своїх лігах, провінціях, а то й в Канаді, підкреслив доповідач. На закінчення він побажав теперішній управі дальших успіхів у праці на полі фізичної культури.

Слідував привіт інж. Ярослава Соколика. На самому початку від підкреслив заслуги тих піонерів, які відійшли від нас у засвіти, і попросив присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати їхню пам'ять.

Я. Соколик, колишній змагун „України" з копаного м'яча, згадав окремі моменти, коли команда славилася перемогами, а тисячні маси глядачів переживали успіхи і програші разом з командою. Він зложив ґратуляції теперішній управі за добре проваджену працю Товариства, за виставку і запропонував, щоб залишити її ще довше і щоб наша громада мала змогу побачити здобутки Товариства і оцінити 45-літню працю. Привіт від Делеґатури УСЦАК на Канаду прочитав Ярослав Коваль, привіт з Києва від Національного Олімпійського Комітету за підписом міністра Валерія Борзова відчитав Всеволод Соколик, а від УСЦАК за підписом Мирона Стебельського — Ярослав Фенин.

Остап Стецьків поділився з присутніми статистичними даними про Управи, змагунів, членство, про окремі спортові ланки за час від 1948 до 1993 року. Перед закінченням офіційної програми господар поінформував присутніх про нинішню працю товариства, а саме: при товаристві діє ланка копаного м'яча, яку віддано провадить Стах Габа, дружина в 1992 році здобула перше місце у своїй Лізі і тим самим перейшла до вищої Ліґи, відбиванкова ланка, яку провадить Павло Келембет, здобула друге місце у своїй лізі і буде змагатися за першенство Онтаріо, а також в турнірі, який відбувся взимі у Брок університеті в Сант Кетеринс, де наші хлопці здобули перше місце. При кінці травня цього року в Чикаґо відбудеться відбиванковий турнір УСЦАК, де наше Товариство також буде представлене.

Щоб не залишити колишніх змагунів, членів і симпатиків Товариства, провід зорганізував Клюб Старших під назвою „Клюб сеньйорів фізичної культури", де обрано головою Клюбу Богдана Опалевича. Клюб відбуває свої сходини кожного понеділка у власній домівці від години 4-ої до 6-ої вечора. Зацікавлених щиро запрошуємо. Наш телефон — 535-0681.

Провід товариства не забуває про своїх членів, які кожного тижня приходять до домівки і нам допомагають. Ми влаштовуємо спільну кутю, на яку приходить коло 100 осіб. Підготовою імпрези займаються наші членки, за що Управа складає їм щиру подяку. При кінці березня біжучого року ми відбули вечірку з ґравцями копаного м'яча і їхніми дружинами чи приятелями, де кожний змагун отримав пропам'ятну таблицю з нагоди здобуття першо місця в Лізі.

Закликаємо і заохочуємо молодих змагунів копаного м'яча, відбиванки чи королівської гри в шахи вступати в ряди спортових ланок, а старших запрошуємо відвідувати нашу домівку, де можна в дружній атмосфері провести час. В неділю, 14-го лютого товариство відбуло свої Загальні збори. Зборами провадила Президія у такому складі: Василь Бойчук — голова, Мирослав Яремус — заступник і Роман Колісник — секретар. Присутні вислухали звітів референтів, голови, Товариського суду і Контрольної комісії і вибрали управу на діловий 1993 рік у складі: Ярослав Фенин — голова, члени — Остап Стецьків, Роман Колісник, Лев Дичковський, Василь Магур, Омелян Дрогобицький, Володимир Закалужний, Богдан Опалевич, Іван Лузняк, Маркіян Когут, Іван Мокан, Андрій Лупиняк, Стах Габа, Зенон Зварич, Павло Келембет і Ярослав Дичковський; Контрольна комісія: Василь Бойчук, Мирослав Яремус і Ярослав Окпиш; Товариський суд: Борис Гуль, Святослав Ключник і Григорій Ригайло; Дирекція: Ярослав Фенин, Лев Дичковський, Богдан Опалевич, Іван Мокан і Борис Гуль.

Гурток жінок, які кожночасно відповідають за кулінарну справу, заслуговують на окрему подяку проводу і всього членства за їхню віддану працю. Ними є: Рома Опалевич, Параня Закалужна, Марія Стецьків, Марія Маланюк, Стася Литвин, Люба Фенин, Нуся Ігнатович, Діна Окпиш, Люба Ігнатович, Катерина Борецька, Таня Когут, Анна Дичковська, Анна Дрогобицька, Ірина Ригайло, Іванна Яремус, Стефа Драбик, Єва Мартин, Таня Бойчук і Катерина Чернявська. Рівнож щира подяка працівникам преси і програм телевізії „Світогляд" і „Контакт".

Закриваючи офіційну частину свята, господар вечора подякував присутнім за участь у святкуванні.

Н. Н.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СЕМЕН НЕЧИПОРУК член УНС Відд. 360-го Т-ва „Пласт" в Баффало, Н.Й. помер 28-го березня 1993 року на 95-му році життя. Нар. 1898 року в Україні. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дві доньки Людмилу і Лесю, зятя Богдана, внучку Лесю з мужем Орестом та дві правнучки Лізу і Лору. Похорон відбувся 30-го березня 1993 року на цвинатрі св. Матвія в Баффало, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.

ЕДВАРД МАРКЕВИЧ член УНС Відд. 370-го Т-ва „Культура" в Ню Гейвені, Конн. помер 19-го травня 1992 року на 83-му році життя. Нар. 19-го листопада 1908 року. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку брата Павла, вуйків Дженет і Артура Лі, Джоен і Джана Маркевич, Кім Марканд, Трісю і Ріка Росс, Джека Марканд, Мері і Дана Керві, Пол і Пеґ Марканд. Похорон відбувся 22-го травня 1992 року на St. Lawrence Cemetery, West Haven, CT.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Ґіна, секр.

МАРІЯ СІМПСОН член УНС Відділ 128-го Т-ва ім. Т. Шевченка у Кліфтон Гайтс, Па. померла 5-го березня 1993 року на 79-му році життя. Нар. 17-го квітня 1913 року у Філядельфії, Па. членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку Юрія Сімпсона. Похорон відбувся 9-го березня 1993 року на цвинтарі Fernwood Mavsoleum, Фернвуд, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ СЛОНСЬКА член УНС Відд. 430-го Т-ва „Дністер" у Філядельфії, Па. померла 3-го березня 1993 року на 84-му році життя. Нар. 1908 року в Україні. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку Омеляна і Любомира Бей з родинами і Євгена Іванків — сестрінків. Похорон відбувся 8-го березня 1993 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Пришляк, секр.

МИКОЛА ГЛИСТА член УНС Відд. 61-го в Пітсбурзі, Па. помер 6-го січня 1993 року на 71-му році життя. Нар. 17-го грудня 1922 року в Ембридж, Па. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Мері, брата Антона, сестер Стеллу й Ірену Глисту. Похорон відбувся 8-го січня 1993 року на цвинтарі Святого Хреста в Сан Дієґо, Кал.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Дяковський, секр.

ЛЮБА ПІКУЛИЦЬКА член УНС Відд. 379-го Т-ва ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. померла 22-го березня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 1924 року в Україні. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку мужа Володимира, дочку Ірину з мужем і 2-ма дітьми, сина Романа з дружиною і сином, дочку Галину з чоловіком і сином та родину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Мері Гіл в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Ґоляш, секр.

СТЕПАН ФЕДИНА член УНС Відд. 274-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Янґставні, Огайо помер 24-го березня 1993 року на 67-му році життя. Нар. 28-го листопада 1925 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку сестер: Енні, Роз і Ольгу; братів: Дмитра, Михайла, Карла й Івана. Похорон відбувся 27-го березня 1993 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Янґставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Сенедяк, секр.

● РОЗШУКИ ●

Розшукую родину
ГРИГОРІЯ І ОНИСІЙКИ СТЕБЛІНИХ,
що у 1943 р. виїхали з с. Новий Мерчик Валківського р-ну Харківської обл. до Німеччини, відтіля до ЗСА в Сан Франсіско, а потім в Чикаґо. Писати:
Україна - 310142
Харків
пр. Тракторобудівників 124, кв. 27
Самойленко Микола

Розшукую мого приятеля
ПАВЛА СЛІПАЧЕКА
що походить із с. Жупичі Золочівського р-ну Львівської обл. В 1943 р. перебрався до Німеччини, а звідти до Америки. До 1975 р. мешкав за адресою — Paul Slipaczek, 1949 NE 173rd St., N. Miami Beach, Florida 33162.
Писати на адресу
Україна
Львівська обл.
Золочівський р-н
Гологори
с. Майдан Гологірський
Гриняк Степанія Гр.

Кузин Тадек Чагарівський розшукує
ІВАНА І МАРІЮ КУЛЬМАТЕЦЬКИХ
котрі прибули до ЗСА в 1947 р. з Німеччини з концентраційного табору.
Тел.: (717) 532-3092

Серафин Іван Іванович шукає кузенів
СЕРАФИНА ВОЛОДИМИРА, ГРИГОРІЯ І ПЕТРА
всі сини
Серафина Петра Григоровича,
Писати на адресу:
Україна
Жидачів, вул. Рильського 31
Серафин Іван Іванович

РОЗШУКУЮ
свого вуйка по матері
ЙОСИПА БІЛІНСЬКОГО

Народженого в Сков'ятині в 1929 році в родині Романа і Наталі Білінських (остання померла в 1942 році). Роман був найстаршим з трьох дітей. Двоє інших — це Стефанія і моя мама Ірена. Батько його, парафіяльний священик в Сков'ятині Йосип, помер в 1929 році. Під час війни моя бабуся разом з моєю мамою, тіткою Стефанією і вуйком Йосипом були в Німеччині. Після війни моя мама переїхала до Англії, тітка залишилася в Німеччині, а Йосип подався до Америки. Він служив у збройних силах, деякий час перебував у Тексасі, брав участь в Корейській війні. Писати до:
Maria Kirk
147a, Nottingham Road
Eastwood,
Nottingham, NG 16 3GJ
England